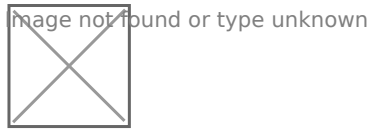

Κατήχηση: ένα έργο πού διαχρονικά θα γοητεύει!

/ [Γνώμες](#)

Είχαν περάσει πενήντα ημέρες από την Ανάσταση του Χριστού και δέκα ημέρες από τότε που οι Μαθητές είδαν στην Βηθανία τον Κύριο να αναλαμβάνεται στους ουρανούς. «Τήν ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς» ἦσαν ὅλοι οι πιστοί συγκεντρωμένοι, σύμψυχοι μαζί με τους Μαθητές.

- Του π. Συμεών Βενετσιάνου (Διευθυντή του Ιδρύματος Νεότητας και Οικογένειας της Ι. Αρχιεπισκοπῆς Αθηνών)

Το βιβλίο του Ευαγγελιστή Λουκά «Πράξεις των Αποστόλων», 5ο κατά σειρά στον κανόνα της Καινῆς Διαθήκης, μάς πληροφορεί ότι γύρω στις 9.00 το πρωί «ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος ὥσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας, καί ἐπλήρωσεν ὅλον τόν οἶκον οὗ ἦσαν καθήμενοι» (Πράξ. 2,2), δηλ. ἦλθε ἔξαφνα ἀπό τον ουρανό ἓνας ἦχος, σαν ισχυρή βοή ανέμου που κινεῖται με ορμή, και γέμισε ὅλο το σπίτι, μέσα στο οποίο βρίσκονταν οι μαθητές.

Από τότε και μέχρι τις ημέρες μας και μέχρι την συντέλεια των αἰώνων, ο ἦχος αυτός, του Θεοῦ η φωνή, θα φθάνει στις καρδιές των ανθρώπων για την μεταμόρφωση του κόσμου. Είναι η κατ-ήχηση, δηλ. ο τρόπος με τον οποίο η Εκκλησία θα προετοιμάζει εκείνους, που ἔχουν εκφράσει την επιθυμία να ενταχθούν στο Σῶμα της, για να προσέλθουν στο Βάπτισμα, αφού πρώτα γνωρίσουν, θεωρητικά και βιωματικά, τα της χριστιανικῆς πίστεως.

Οι Απόστολοι, εκπληρώνοντας το παράδειγμα και την εντολή του Αναστημένου Χριστοῦ, ἀπό την πρώτη στιγμή πήραν τους δρόμους μέχρι τα πέρατα του τότε γνωστού κόσμου για να κηρύξουν την αλήθεια της νέας πίστες. Οι διάδοχοί τους και Πατέρες μας ανέλαβαν την συνέχιση αυτού του έργου, με ευθύνη και σαφή γνώση της σπουδαιότητας της κατάλληλης προετοιμασίας ενός ανθρώπου για να ενταχθεί συνειδητά στο σώμα της Εκκλησίας, δηλ. της κατήχησής του.

Σε ὅλη αυτή την ιερ-αποστολική πορεία, εύκολα διαπιστώνουμε ότι δεν υπήρξαν

ποτέ όρια και περιορισμοί. Ή αλήθεια του Ευαγγελίου -οφείλει να- απευθύνεται σε κάθε άνθρωπο, κάθε εποχής, κάθε πατρίδας.

Αλλά και κάθε ηλικίας:

Ο Ευαγγελιστής Ματθαίος μάς ενημερώνει ότι, κάποια ημέρα ακολουθούσαν τον Ιησού και άκουγαν το κήρυγμα Του περίπου 5.000 άνδρες, συμπληρώνοντας ότι μαζί ήσαν γυναίκες και παιδιά! Όταν ο Απόστολος Παύλος κήρυξε στους Φιλίππους της Μακεδονίας, η πορφυροπώλις Λυδία άκουσε με προσοχή τα λόγια του Αποστόλου (κατηχήθηκε), «έβαπτίσθη δέ και ό οίκος αύτῆς» (Πράξ. 16,15). Ο ίδιος Απόστολος επισημαίνει στον μαθητή του Τιμόθεο να παραμείνει πιστός στα ιερά γράμματα που από βρέφους διδάχθηκε, και τα οποία μπορούν να τον κάνουν σοφό και να του χαρίσουν την σωτηρία.

Σέ μικρούς και μεγάλους, άνδρες και γυναίκες, οι Απόστολοι και οι μετέπειτα από αυτούς Πατέρες προσφέρουν την διδαχή προς τους κατηχουμένους προ του αγίου Βαπτίσματος, αλλά και την μυσταγωγική διδασκαλία προς τους νεοφώτιστους γύρω από τις βαθύτερες αλήθειες της πίστεως. Μεγάλοι Πατέρες συγγράφουν κατηχητικές ομιλίες και έργα, ενώ τονίζουν ιδιαιτέρως την ευθύνη των γονέων (και αργότερα των αναδόχων) για την κατήχηση των παιδιών τους.

Καθώς στις ημέρες μας προβάλλει επιτακτική η ανάγκη επαν-ευαγγελισμού του λαού μας -πόσο αληθινά ορθόδοξοι είμαστε;- αναδεικνύεται τεράστια η ευθύνη μας για την επανεύρεση του αποστολικού ήθους και την διακονία του ευαγγελικού λόγου. Ας μην λησμονούμε ότι αυτονόητα προηγούμενων δεκαετιών δεν υπάρχουν πιά. Για παράδειγμα, οι παππούδες και οι γιαγιάδες, πού μιλούσαν στα εγγόνια τους για τον Χριστό, διαμένουν συχνά πολύ μακριά. Πολλοί γονείς θεωρούν ότι είναι άλλες οι άμεσες προτεραιότητες για την αγωγή των παιδιών τους, λησμονώντας τίς πνευματικές ανησυχίες τους. Και φυσικά σε πάρα πολλές περιπτώσεις, στα σχολεία μας, είτε δεν διδάσκονται καθόλου τα Θρησκευτικά είτε έχουν αντικαταθεί με πιο «προοδευτικές» διδασκαλίες!

Σπουδάζουμε την κρισιμότητα των καιρών μας και προβληματιζόμαστε για το σήμερα και το αύριο. Όμως το αύριο θα οικοδομηθεί με τα υλικά του σήμερα. Σύμφωνα με πολλούς από τούς αγιοπνευματικούς ανθρώπους της Εκκλησίας μας, τους παλαιότερους αλλά και τούς σύγχρονους Αγίους Πατέρες μας, η μεγαλύτερη αμαρτία που μπορεί να σημαδέψει τον άνθρωπο είναι η απελπισία! Διότι απελπισία σημαίνει όχι απλώς ολιγοπιστία, αλλά παντελή απιστία, καθώς η απόγνωση είναι η βεβαιότητα ότι ο Θεός δεν υπάρχει ή, ακόμα χειρότερα, ότι ο Θεός δεν ασχολείται πιά με τούς ανθρώπους.

Γι' αυτό και παρά τα όσα τραγικά αντικρίζουμε ή και βιώνουμε στην σύγχρονη πραγματικότητα, γνωρίζουμε καλά ότι, η θέση μας δεν είναι στην μοιρολατρία, αλλά στην προσευχή και στον διαρκή πνευματικό αγώνα. Οφείλουμε να δράσουμε, να αναλάβουμε την προσπάθεια για την μεταμόρφωση του κόσμου ξεκινώντας από τον ίδιο τον εαυτό μας, ακολουθώντας το παράδειγμα των Αγίων μας. Και να συνεχίσουμε στην οικογένειά μας, στην τάξη μας, στην ενορία μας.

«Καθένας που θα επικαλεσθεί με πίστη το όνομα του Κυρίου», θα σωθεί, λέγει ο Απόστολος Παύλος. Ταυτόχρονα αναρωτιέται : «Πώς όμως θα επικαλεσθούν κάποιον που δεν πιστεύουν; Και πώς θα πιστέψουν αν δεν ακούσουν γι' αυτόν; Και πώς θα ακούσουν γι' αυτόν χωρίς να τούς κηρύξουμε; Και πώς θα τούς κηρύξουμε αν δεν πάμε σε αυτούς;».

Ο των εθνών Απόστολος έδωσε συγκεκριμένες διαστάσεις στους προβληματισμούς αυτούς. Η «μία, αγία, καθολική και αποστολική» Εκκλησία δεν μπορεί βέβαια να δρα διαφορετικά. Στον 21ο αιώνα η κατήχηση παραμένει ευθύνη και χαρά της, τόσο προβαπτισματική κυρίως για τις περιοχές της ιεραποστολής όσο και μεταβαπτισματική για τις -λεγόμενες- χριστιανικές χώρες της Δύσης.

Γνωρίζουμε οι περισσότεροι -και είναι τόσο ελπιδοφόρα η διαπίστωση αυτή!- ότι ανθούν στις ημέρες μας σημαντικές ενοριακές προσπάθειες, καθώς η κοινότητα ενδιαφέρεται να ακούσει τα παιδιά και τους νέους πριν τούς διδάξει, να αξιοποιήσει τις σύγχρονες τεχνολογικές δυνατότητες στην ποιμαντική της νεότητας, να αναδείξει την διαπροσωπική επικοινωνία, να δώσει την δυνατότητα στα νέα μέλη της να ενταχθούν συνειδητά σε αυτήν και να ζήσουν την ομορφιά της ενοριακής ζωής στην πληρότητά της. Οι νέοι άνθρωποι διψούν και αναζητούν, ταυτόχρονα απορρίπτουν και γυρίζουν την πλάτη σε ό,τι δεν φέρει την σφραγίδα της αυθεντικότητας. Με πόση ψυχική ικανοποίηση παρακολουθούμε αυτές τις ενοριακές κοινότητες που, με γνησιότητα στην διακονία τους, προσπαθούν και τα καταφέρνουν να πλησιάσουν, να συνεννοηθούν και να προτείνουν στους νέους ανθρώπους νόημα ζωής μέσα στο φως του Χριστού!

Στην εποχή της ιδεολογικής πολυφωνίας, της πολυ-πολιτισμικότητας, των αντιφάσεων και μιας αδιαφορίας για τα πνευματικά, καλούμαστε να εφαρμόσουμε ότι «η Εκκλησία δέχεται τον άνθρωπο όπως είναι, για να του δώσει την δυνατότητα να γίνει όπως τον θέλει ο Θεός».

Τα παιδιά θα μεγαλώσουν -και είναι πολύ ωραίο να μεγαλώνουν μέσα στην Εκκλησία! Ολοκληρώθηκε λοιπόν η ανατροφή τους «έν παιδεία καί νουθεσία Κυρίου»; Πολλές φορές ομολογούμε ότι υπάρχουν ακατήχητα παιδιά, επειδή

υπάρχουν ακατήχητοι γονείς!

Είναι αλήθεια ότι συνεχώς διαπιστώνουμε την ανάγκη κατήχησης όχι μόνο των μικρών παιδιών και των νέων, αλλά και εκείνων που μετά τα δύσκολα λυκειακά χρόνια και την ταλαιπωρία των πανελληνίων εξετάσεων, βρίσκονται πλέον σε μία πανεπιστημιακή σχολή. Μπροστά τους είναι το όραμα της επιστημονικής επάρκειας και της επαγγελματικής καταξίωσης. Στην άκρη του ονείρου έχει αρχίσει να διαφαίνεται και ο προβληματισμός για την δημιουργία ή όχι οικογένειας. Το όραμα βέβαια σκιάζεται από την απειλή της ανεργίας, των αδιέξοδων δρόμων, των ελαττωματικών ανθρώπινων σχέσεων, της έλλειψης αξιοκρατίας και δικαίου στην κοινωνία, της απογοήτευσης και τελικώς της παραίτησης!

Η Εκκλησία, ως μητέρα και τροφός, δεν μπορεί φυσικά να αδιαφορήσει. Είμαστε όλοι παιδιά της! Δίνοντας διάφορους τίτλους στην δικαιολογημένη αγωνία των ποιμένων της ενορίας για τις μετα-λυκειακές ηλικίες, γίνεται εκτεταμένη προσπάθεια να συνοδοιπορήσει η κοινότητα μαζί τους: συνάξεις φοιτητών και φοιτητριών, αρχονταρίκι νέων επιστημόνων και εργαζομένων, σχολές συζύγων και γονέων κλπ.

Καθώς πολλοί νέοι σήμερα επιζητούν μία «μη θεσμική πίστη» εφαρμόζοντας το σύνθημα «Πιστεύω αλλά δεν ανήκω», οι ενοριακές μας κοινότητες καλούνται να καταδείξουν ότι, η καλύτερη κατήχηση είναι η ζωή μέσα στην Εκκλησία. Εδώ μαθαίνουμε τα πάντα, εδώ βιώνουμε την αγιότητα.

Οι κατηχούμενοι βρίσκονταν συνήθως στον πρόναο, αναμένοντας την είσοδό τους στην Εκκλησία. Πόσοι -βαπτισμένοι- αδελφοί μας είναι σήμερα σέ αυτήν ακριβώς την κατάσταση προβληματισμού και αναμονής! Με γνήσιο εκκλησιαστικό φρόνημα, με διάθεση ειλικρινούς διακονίας, χωρίς ακρότητες και υπερβολές είναι η ευθύνη μας μεγάλη για τα παιδιά, τους εφήβους και τους νέους πώς θα τολμήσουν το γενναίο βήμα από την αυλή του Ναού μέσα στον Ναό.

Χρειάζεται να χτίσουμε γέφυρες, να ακούσουμε την κάθε διαφωνία, να μην φοβηθούμε την προσέγγιση του κόσμου χωρίς να γίνουμε «κόσμος», να αναλογισθούμε την σπουδαιότητα του κατηχητικού έργου, να φροντίσουμε για την δική μας επάρκεια. Παρά τα προβλήματα, τις δυσκολίες, την μείωση των συμμετεχόντων, το έργο της πνευματικής σποράς να μην μάς απογοητεύσει ποτέ, αλλά πάντοτε να μάς γοητεύει! Ό «ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος ὥσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας», το Πανάγιο Πνεύμα, όπως τότε έτσι και πάντα θα γεμίζει τις ψυχές μας, είναι οδηγός, στήριγμα και βεβαία ελπίδα μας.

Καλή και ευλογημένη η νέα κατηχητική χρονιά!